

21 januari 2024 (3de zondag van het jaar)

Francis Akkara

Komt, volgt Mij; Ik zal maken dat gij vissers van mensen wordt.

Toen ik een kind was, woonde mijn familie in een blok waar ook veel gezinnen woonden met kinderen van mijn leeftijd. Het was een vrij rustige straat met niet veel verkeer, dus namen we het midden van de straat over om cricket te spelen tijdens vele zomermiddagen en -avonden. Cricket is een soort compacte versie van baseball, dat gespeeld wordt met een plastic of rubber tennisbal.

Af en toe moesten we pauzeren voor een passerende auto, maar we speelden door tot onze ouders ons naar huis riepen. Soms deden we alsof we ze niet hoorden en speelden we door tot het einde van een inning, een soort afgesloten tijdsblok. Als onze ouders ons riepen, reageerden we niet altijd even snel. Ik wachtte vaak tot de tweede of zelfs derde keer dat ik werd geroepen. In mijn geval was er bij de vierde keer vaak die scherpe pijn aan mijn linker- of rechteroor wanneer mijn moeder me letterlijk aan mijn oor naar huis trok.

Het is grappig om te zien hoe we dachten dat we de oproepen van onze ouders konden negeren. Het doet me denken aan de uitspraak: "Als God roept, kun je weggrennen, maar je kunt je niet verschuilen". Waarschijnlijk had Jona niet dezelfde roep als mijn moeder vroeger, toen ik bij het oor werd gegrepen om gehoor te geven aan haar roep, maar het verhaal van Jona ontvouwt zich als dat van een onwillige profeet die aanvankelijk

vlucht voor Gods opdracht om een boodschap van vernietiging aan Ninevé te brengen.

We zien in de eerste lezing dat Jona, in plaats van Gods genade te omarmen, aan boord gaat van een schip. Dat staat symbool voor de menselijke neiging om goddelijke uitnodigingen te weerstaan wanneer deze onze vooroordelen op de proef stellen. De storm op zee en Jona's tijd in de buik van een vis dienen als transformerende ervaringen, die zijn weerstand breken. Uiteindelijk geeft Jona gehoor aan Gods oproep en brengt de boodschap naar Ninevé.

Dit verhaal herinnert ons eraan dat Gods roep vaak onze plannen verstoort en onze vooroordelen op de proef stelt. Jona's aanvankelijke terughoudendheid weerspiegelt onze eigen aarzelingen en oordelen. Gods keuze voor mensen met gebreken geeft aan dat Zijn roeping niet afhankelijk is van onze perfectie, maar van onze bereidheid om door gehoorzaamheid te veranderen.

In tegenstelling tot Jona's aarzeling vertelt het evangelie over de onmiddellijke reactie van Simon (Petrus), Andreas, Jakobus en Johannes op Jezus' roep. Ze laten hun netten en hun broodwinning achter en volgen zonder aarzelen. Hun reis met Jezus onthult echter hun onvolkomenheden en weerstand tegen Zijn missie van barmhartigheid en zelfopofferende liefde.

In deze leerlingen vinden we een afspiegeling van onze eigen worsteling om Gods roeping volledig te omarmen. Net als Jona verzetten de discipelen zich tegen Gods wegen door op zoek te gaan naar macht en prestige. Toch benadrukt hun eerste reactie de spontaniteit die vaak kenmerkend is voor onze eerste ontmoetingen met Gods roeping. Die reactie herinnert ons eraan dat God, ondanks onze onvolmaaktheden, het potentieel voor transformatie in ons ziet.

Deze lezingen benadrukken dat volgelingen niet draait om perfectie of nuttigheid, maar om Gods liefde in ons te laten werken. Onze angsten en weerstanden lossen op in het aangezicht van Gods radicale en onvoorwaardelijke liefde. De oproep tot discipelschap wordt een uitnodiging om onszelf te accepteren en te erkennen dat we, net als Jona en de discipelen, een werk in uitvoering zijn. Als we nadenken over Gods

roeping in ons eigen leven, zien we misschien tekortkomingen en teleurstellingen. Toch bieden deze momenten kansen voor groei en transformatie. Jona's aanvankelijke aarzeling veranderde in een verkondiging van Gods verlangen naar verlossing van de wereld. Op dezelfde manier kunnen onze aarzelingen wege worden naar een dieper begrip van Gods roeping en een vreugdevoller antwoord.

Hoe onverdienselijk we ons ook voelen, Gods roep blijft altijd en onverminderd van kracht en nodigt ons uit om Hem met nederigheid en overgave te volgen. De verhalen van Jona en de discipelen moedigen ons aan om te vertrouwen op Gods wegen, zelfs als die onpraktisch of onhaalbaar lijken. Uiteindelijk is het omarmen van Gods roep een bevestiging dat we met God dapper zullen zijn en dat we in Hem vertrouwen zullen vinden en angst zullen overwinnen.

Mogen we Gods roep met open harten aanvaarden, niet wachten tot een scherpe kneep in ons oor ons ertoe aanzet gehoor te geven aan zijn roep. Geloof me broeders en zusters, het kan heel pijnlijk zijn. Maar laten we liever erkennen dat Zijn liefde ons omarmt zoals we zijn en dat we op onze reis van het discipelschap onze tekortkomingen kunnen omzetten in kansen tot groei en vreugde. Amen.